

SVEN HASSEL

MILITARY
MILITARY

KRVAVÁ CESTA NA SMRT

Krvavá cesta na smrt

PRAHA 2006

Přeložil: **JIŘÍ CHODIL**

Sven Hassel: Krvavá cesta na smrt
Vydání druhé.
Copyright © 1977 by Sven Hassel
Published by arrangement with Sven Hassel.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1177. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu The Bloody Road to Death vydaného
nakladatelstvím Corgi Books, a division of Transworld Publishers Ltd.,
Londýn v roce 1979.

Český překlad © 2001, 2006 Jiří Chodil.

Obálka © 2006 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na obálce © 2006 Ondřej Kaluš.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-433-2

BARONET
Praha 2006

Sven Hassel

Krvavá cesta na smrt

„Vzhledem k velikosti našich ztrát u Stalingradu a ke katastrofálnímu nedostatku záloh *Führer* s okamžitou platností nařídil zkrátit dobu těhotenství z devíti na šest měsíců.“

Obergefreiter Josef Porta *obergefreiterovi* Wolfgangu
Creutzfeldtovi, Soluň, jaro 1943.

Věnováno mému veliteli praporu a příteli,
v současnosti generálovi západoněmeckých
obrněných sil, Horstu Scheibertovi.

OBSAH

1. Kaktusový les	13
2. Blechy	84
3. Eskortá	116
4. Čaj Darjeeling	201
5. Démonovy výšiny	247
6. Komisař	304
7. Byla to vražda?	365

EDIČNÍ POZNÁMKA:

Psaní velkých a malých písmen u německých výrazů je v tomto překladu uplatňováno rozlišeně. V hodnostech je velké písmeno zachováno v osloveních nadřízených (ve spojení s Herr apod.) nebo tam, kde je hodnost v přímé řeči zdůrazněna, jinak jsou armádní i SS hodnosti psány s písmenem malým. Hodnost Obergefreite je podle originálu důsledně psána v silném tvaru. U označení jiných je zachován původní pravopis, pokud se jedná o jedinečné pojmenování, v ostatních případech je užito písmeno malé (např. blitzmädel, kübel, untermensch) a podle možnosti české skloňování. Výrazy wehrmacht, reichswehr apod. jsou psány podle českých pravopisných pravidel. Výraz Führer je v rozhovorech ponecháván s písmenem velkým, aby bylo zřejmé jeho převážně ironické použití, mimo rozhovory je užito führer. V úryvcích písní apod. je zachováván původní pravopis velkých písmen. Používání kurzivy v hodnostech, názvech apod. je dodrženo u většiny nepřeložených slov. Hodnosti SS jsou ve vysvětlivkách srovnány s armádními hodnostmi pouze rámcově, protože ne vždy jim významově přesně odpovídá ekvivalent hodnosti české. Armádní důstojnické hodnosti jsou kromě přímého oslovení překládány, překládána je i hodnost desátník, odpovídající naší.

*POKUD NEBUDU VELMI OPATRNÝ, TAK TEN ZATRACENÝ
HIMMLER BRZY DOSTANE VŠECHNY MÉ PŘÁTELE DO
KONCENTRAČNÍCH TÁBORŮ.*

Göring generálu polnímu maršálu Milchovi,
22. září 1943.

Zpívaje vysokým hlasem opustil torpédometčík Claus Pohl bordel „U otřásající se postele“ v Pírgosu. Zdáli ještě slyšel hluk volné zábavy, jak si ji prožívala skupina německých námořníků a italských horských myslivců.

Claus Pohl se nespokojeně šklebil a uvažoval o tom, že si uleví za pomoci vlastní ruky, vše ale změnil pohled na krásnou dívku, jíž si všiml již dříve v průběhu večera.

„Hej, liebling!“ zavolal; jeho hlas se rozlehl v klidu noční ulice. „Počkej na námořníka! Opouštět konvoj může být nebezpečné!“ Strčil si prsty do pusy a písl tak pronikavě, že vyplašil kočky v okolí.

Dívka se otočila a provokativně usmála.

Claus zrychlil chůzi. Bordel ho zklamal. Bylo tam více zákazníků, než štětky mohly zvládnout. Znovu hvízdal a plně se soustředil na dívku, takže si nevšiml mužských postav, jež se po stranách ulice pohybovaly stejným směrem jako on.

Dívka zabočila do malé aleje. Když sem dorazil i Claus, zdálo se, že se rozplynula ve tmě.

Náhle ho obklopila čtveřice mužů.

„Co to má, do čerta, znamenat!“ houkl a sáhl po své P-38.

Kolem krku se mu omotala zezadu vržená smyčka. Zapotácel se, klesl na kolena, ruce sebou divoce mrskly. Kulatá námořnická čepice se odvalila dolů ulicí jako

utržené kolo od vozu. Do rozkroku ho nakopla čísi bota a na zátylek dopadla pažba pistole.

Následujícího dne našli Clause Pohla řečtí civilisté, kteří okamžitě uvědomili policii. Nahé tělo leželo v příkopu u cesty, jenom několik metrů od německého velitelství. Identifikace se ukázala jako velmi obtížná a totožnost se podařilo odhalit až poté, když flotila oznámila, že Claus Pohl zmizel.

Případem se policie dále zabývala jenom v rámci ne příliš významného rutinního pátrání. Nahá německá těla se v příkopech podél řeckých cest nacházela každý den.

O dvě hodiny později byla veřejně v rámci represí oběšena tři řecká rukojmí.

KAKTUSOVÝ LES

ČETA se zastavila před mrtvolami, groteskně nafouklými v pálícím slunci. Poručíkovo tělo leželo rozhozené na kamenné zídce. Měl vytržený jazyk a místo úst jenom obrovský koláč zaschlé krve.

„To muselo bolet jako čert,“ soucitně mlaskl Porta, obrácený směrem k mrtvému důstojníkovi.

„Kdyby to přežil, byl by z něj pořádně tichej chlap,“ řekl Buffalo a olízl si sluncem okoralé rty.

„Tam nahoře, v tom zkurveným ovocným sadu, je po několika přivázali k vyvráceným stromům a ty pak shodili dolů. Docela dobrý nápad, ne?“ řekl Drobeček a plácl po mouchách na rukávu řecké uniformy.

„Uřízneme jim ty jejich zasrané čuráky,“ slíbil Skull a vytáhl ze své výsadkářské boty nůž.

„S vámi podělanci,“ ušklíbl se Porta, „je jeden velký problém. Ještě pořád jste neviděli dost mrtvých.“

„Ty zkurvený partyzáni maj taky právo na trochu tý zábavy,“ zamyslel se Drobeček. „My skopčáci jsme prostě měli zůstat doma, že?“

Porta se podíval mezi pootevřené ztuhlé rty mrtvého *stabszahlmeistera*¹⁾. Potom se na slunci zaleskly jeho kleště a Porta byl rázem o dva zlaté zuby bohatší. Drobeček zase získal plné cigaretové pouzdro. S výrazem zbohatlického ředitele si zapálil tlustý brazilský doutník

¹⁾ Stabszahlmeister: štábní účetní.

a svalil se do stínu převráceného *kübelu*²⁾), když předtím odsunul na stranu zakrvácené tělo řidiče.

„Takové mrtvoly,“ řekl Porta, „můžou být za války moc užitečné. Lákají totiž mouchy, a ty pak dají pokoj nám.“

„Příliš *mnoho* much,“ překvapeně řekl Gregor, když se ohromný bzučící roj zvedl nad hlavu mrtvého řidiče.

Porta otevřel plechovku tuňáka a začal si bajonetem házet do úst její obsah. „Pro vás je tuňáka škoda!“ prohlásil nad konzervou.

Za dlouhou budovou jsme našli deset *blitzmädel*³⁾). Byly mrtvé a ležely v úhledně vyrovnané řadě. Nemohly být po smrti déle než jeden či dva dny. Vzduch ještě příliš nepáchl a ptáci stihli vyklovat oči jenom dvěma z nich.

„Stihli se s nima pobavit první,“ řekl smilně Drobeček a nadzvedl okraj šedomodré vojenské sukně. „Tahle kurvička už teda žádný volánky potřebovat nebude.“

„Zmlkni, čuně!“ obořil se na něho Dědek. „To s těma ubohejma holkama nemůžeš mít kousek soucitu?“

„Ježíš by nad nima možná zaplakal, já ale o nich vůbec nic nevím,“ protestoval Drobeček. „Mám snad ronit krvavý slzy nad každou mrtvolou, na kterou narazím za celou tuhle zasranou válku? Děláš to ty?“

„Kdybych byl s těmi partyzány já,“ rozesmál se Bufalo, až se celá jeho tlustá postava roztřásla, „šoustal bych a šoustal a organizoval bych pro ně opravdovou *Kraft durch Freude*⁴⁾) několikrát denně. Sex je dobrý pro zdraví, říkají ve Státech.“

Pronikavý křik nás přinutil vyskočit a popadnout zbraně. Dolů z kopce klopýtavě běžela žena, za ní se řítíl malý tlustý chlapík, který mával nad hlavou sekerou. Jako blesk se zatřpytil Legionářův maurský nůž, aby se

²⁾ Kübel: německý těžký bojový transportér určený pro špatné terénní podmínky.

³⁾ Blitzmädel: telefonistka.

⁴⁾ Kraft durch Freude: Síla přátelstvím, nacistická organizace pro trávení volného času, rekreaci apod.

vzápětí zabořil do mužova hrudníku. Ten udělal ještě několik kroků a pak se svalil jako špalek. K našemu překvapení se žena vrhla se slzami na bezvládné tělo a mezi vzlyky křičela na Legionáře bulharské kletby.

„Říká, že jsi hnusný vrah,“ překládal Buffalo, který uměl trochu bulharsky. „Zrovna se spolu jenom tak bavili, jako to dělají každý den, a ta sekera k tomu patřila.“

„Svatý Alláhu!“ vzdychl Legionář a očistil si maurský nůž o mužovu košili. „Kdo to mohl tušit?“

Prosluněnou vesnicí zarachotily dieselové motory firmy Krupp a dolů z vozidel seskákala skupinka vzrušených pětistovkařů⁵⁾.

„Zničili celý zatracený prapor. My jediná jsme uprchli,“ křičel šikovatel s tvářemi lesknoucími se potem.

„Kdo?“ zeptal se naprosto nevzrušeně Dědek.

„Ti zasraní hajzlové,“ vykřikl šikovatel vztekle. „Náš prapor sem dorazil z Heubergu před několika dny a hned při prvním nasazení nás přepadli ze zálohy. Držel jsem se se svým oddílem vzadu, takže se nám podařilo uniknout.“

„Jinými slovy zdrhnout,“ ušklíbl se sarkasticky Porta. „Náš Adolfek by něco podobného nerad slyšel. Pokud by tedy samozřejmě vůbec byl ochoten něco takového poslouchat.“

„Můžeme se k vám připojit?“ zeptal se šikovatel, zcela ignoruje pošklebek.

„Máte zbraně?“ zeptal se příkře Dědek.

„Jenom pušky s dvaceti náboji na muže,“ odpověděl šikovatel. „Prušáci nejsou k pětistovkařům moc štedří.“

„A co štávu do tohohle?“ Dědek kývl hlavou směrem k dieselovému vozidlu.

„Ne, můžeme s tím jet už jenom z kopce.“

„Tak to bude v pořádku,“ zasmál se Porta pohotově.

⁵⁾ 500 – pětistovkaři: označení trestné jednotky.

Vždyť celý náš slavný německý *wehrmacht* je zvyklý pohybovat se už jenom právě v *tomhle* směru.“

„Když chcete, zůstaňte,“ pokrčil rameny Dědek, „pamatujte si ale jednu věc: já jsem tady velitel!“

„Chcete naše vojenské knížky?“ zeptal se mladý pěti-stovkař a nabídl svou.

„Vytři si s ní ten svůj zadělanej zadek,“ navrhl Drobeček předstíraje, jak ji hází do vzduchu.

„Tady nás pověsí za koule,“ řekl Dědek šikovateli. „Vaše kára je nepojízdná, takže abychom začali mašírovat a vydali se pěšky přes hory.“

„Víte kudy?“ zeptal se s kyselým úsměvem šikovatel.

„Ne!“ Dědek se rozhodl být lakonický.

„Říká se, že je to tam prdel světa a dva dny cesty, to bude dlouhá doba,“ podotkl šikovatel a pohlédl znepokojeně na černý masiv hor. „Hadi, škorpioni, obrovští mravenci a bůhví co ještě. Kaktusy, které mají v sobě tolik jedu, že byste ho nenašel ani u drogisty ve skladě!“

„Máte snad lepší nápad?“ zeptal se Dědek a utrl si kus žvýkácího tabáku.

„Ne, půjdu do toho s vámi!“

„Mají všichni vaši muži zkušenosti z boje?“

„Jenom pár,“ zasmál se šikovatel unaveně. „Ti zbývající jsou podvodníci a zloději. Všichni to jsou takoví zmrdové!“

Dědek si povzdechl a vyprskl proud hnědé tabákové močky do studny. Na rameni si posunul řemen samopalů.

„Řeknete teda těm svým kuliům, že půjdou s kůží na trh!“

„Spíše bych jim měl říct, že jejich kůží potáhnou bubny, ne?“ navlhl si šikovatel rty.

„Jak se zdá, budeme si rozumět,“ podotkl Dědek s úšklebkem.

„Vypadá to tak,“ zasmál se zhýrale šikovatel.

„To mám opravdu radost.“

„Co takhle několik Mpi nebo LMG⁶⁾?“ zeptal se šikovatel a nabídl z krabičky cigaret Juno.

„Myslíte, že jste v nějakém podělaném arzenálu?“ zabručel Dědek, otočil se na podpatku a nakopl na zemi ležící přilbu. Ta proletěla vzduchem a dopadla na jednu mrtvolu. „Necháte ty kvéry ležet, kde vás napadne,“ zavrčel popuzeně. „Žádná *disciplína!* Jak může, do čerta, nějaká armáda vést pořádnou válku, když nechá svou zatracenou výzbroj ležet po celé Evropě?“

„Božíčku, ty máš ale dneska špatnou náladu,“ povzdechl si Porta a otevřel třetí plechovku tuňáka.

Dědek nic neřekl, posunul si samopal na rameni, zapálil krátkou dýmku se stříbrným víčkem a obrátil se k vozu s municí, u něhož se usadil šikovatel s částí své jednotky.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Dědek nevrle.

„Schmidt,“ a po krátké pauze dodal: „polní prapor.“

Dědek pomalu vytáhl dýmku z úst a poté vyplivl hnědý tabákový chrchel.

„A tím myslíte co?“

„Myslel jsem, že by vás to mohlo zajímat.“

„Mně by to bylo úplně fuk; i kdybyste byl polní maršál!“

Potom se Dědek obrátil a pomalu došel ke svým mužům, posadil se na zem a řekl si Portovi o svůj díl tuňáka.

„Do čerta, já jsem ale unavený,“ povzdechl si zoufale Gregor a otřel si rukávem tváře černé od prachu. „My, výkvět celého Německa, necháváme nějaké *untermenschen*, aby nás přechcávali. Můj generál a já nechceme, aby to dělali. Když se nad tím zamyslíme a podíváme se na vše přes monokl, musíme říct, že některé věci nás skutečně znepokojují!“

„Pokud všechno půjde dál jako dosud,“ podotkl temně Buffalo, „bude naše zatracené Velkoněmecko vyhla-

⁶⁾ Mpi: Maschinen-pistole, německý samopal; LMG: Leichtes Maschinengewehr, německý lehký kulomet.

zeno z mapy a my Němci zmizíme v historii jako postavičky v pohádkových příbězích bratří Grimmů.“

„Stanou se z nás jenom bezbožní obři-lidožrouti, jimiž se budou malí kluci strašit po setmění,“ dodal Porta.

„To je pěkně podělaná vyhlídka, nemyslíte?“ vzdychl malomyslně Drobeček, který otráveně balil prázdné nábojové pásy do beden od munice.

Od hor na severu byl slyšet rachot děl.

„Tlučou do těch hajzlíků, tlučou,“ poznamenal Porta a obrátil další tělo na záda, aby se mohl podívat po zlatých zubech.

„Vezměte těžký minomet,“ řekl Barcelona k jednomu z pětistovkařů. Barcelona byl šikovatel, když ale maširoval s námi, neměl velkou šanci své hodnosti využívat.

„Co s tím černým ptákem támhle?“ zeptal se Heide a ukázal hlavní samopalů na kněze, který si netečně čmáral kruhy do prachu cesty.

„Až vyrazíme, může jít s námi, nebo může zůstat, kde chce,“ odpověděl Dědek neurčitě.

„Odežňte toho černého kripla,“ navrhl Tango, Němec narozený v Rumunsku, který dříve působil v Bukurešti jako učitel tance. Když to na něho přišlo, začal tančit tango za doprovodu orchestru, který slyšel jenom on sám.

„Poďme toho zkurvence voddělat,“ nadšeně navrhl Drobeček. „Tydle zasraní pánbíčkáři stejně na zemi nošej jenom smůlu!“

„Jasně, zatočme s ním. Nikdy jsem neviděl takového černého ptáka, který by byl k něčemu dobrý,“ rozchechtal se odpudivě Buffalo, až se jeho tlustá postava roztrásla.

„Já řeknu, až budu chtít, abys ty někoho oddělal,“ rozhodl Dědek chladně.

„Myslím, že bychom z něho stejně neměli spustit oči. Tělo a duše totiž nemusí vždy postupovat společně,“ řekl Tango a vykroužil pár tanečních kroků. „Ve čtyřiačtyřicátém máme duchovní pastýře, kteří mají k peklu stejně tak blízko jako k rytířstvu nebeskému!“

Všichni zůstali civět na kněze.

„Nechte mě toho svináka podříznout!“ zažadonil Drobeček a vyzkoušel bříškem palce ostří svého bojového nože.

Nad hlavami nám zaburácela letka He 111⁷⁾. Jeden z letounů náhle zakroužil a vrátil se k nám.

„Teď by nám ještě scházelo, aby nás považovali za ty hajzly,“ sykl Dědek a nervózně pohlédl na letadla.

„Ježíši, oni na nás ty svý sračky vyklopí!“ zavyl Bufalo a vrhl se mezi budovy.

„Kryjte se!“ vykřikl Dědek a zalehl za zvýšený kamenný okraj studny.

Skočil jsem za Portou přímo do studny. Voda byla ledová. Nebýt toho, že mě zachytil, snad bych se tam utopil, takhle jsme oba zůstali viset na vědru.

Nad hlavami se nám ozýval rachot a hřmění. Burácely kulomety. Za cíl útoku si nás vybrala celá letka. Měl jsem pocit, že nastává konec světa.

Svou práci letadla ukončila, až když zplanýrovala celou vesnici.

Kupodivu nikdo z nás nebyl zraněn. Letecké útoky jsou sice nervy drásající, ve skutečnosti ale ne příliš efektivní. Nepřesné.

„Pokud nejste zrovna na tom místě, kde dopadnou bomby, není důvod se kvůli nim vzrušovat,“ šklebil se Drobeček, který seděl pořád na stejném místě jako v okamžiku, kdy nálet začal.

„A co abychom zůstali tady?“ navrhl šikovatel Schmidt. „Divize si nás tu vyzvedne.“

„Jaká zasraná divize?“ vykřikl Porta posměšně.

„*Merde alors!*⁸⁾ Mají toho sami více než dost,“ dodal Legionář. „Co jsme vůbec za jednotku?“

„My jsme jenom hromada vyschlejších kočičích hoven,“ poznamenal Drobeček a hodil kámen po kočce, která se seděla na mrtvole německého vojáka a pečlivě se olizovala.

⁷⁾ He 111: německá bombardovací letadla.

⁸⁾ Nasrat!

„Ježíši!“ vyrazil ze sebe Porta rozzlobeně. „Dokonce už i ty kočky okolo Černého moře ztratily respekt před německou armádou. Kde a kdy se to vůbec začalo takhle srát?“

„Na Kolymě!“ ušklíbl se Gregor a zasáhl kočku přesně cílenou ocelovou přílbou.

„Zasraná židácká kočka,“ zamyslel se Drobeček. „To tedy znamená, že se můžeme také považovat za sračky na ubohejch německejch tělech.“

„Sračky, kterými musíme projít,“ vyrazil ze sebe Heide rozzlobeně.

„Armáda už skončila,“ řekl Drobeček a zapálil si cigaretu. „Dokonce už i ti Göringovi létající kluci na nás serou!“

„Zvedněte se a vyrazíme,“ přikázal Dědek a sám šel příkladem.

„Lidské tělo nebylo stvořeno, aby pochodovalo,“ zaprotestoval Porta a protahoval si ztuhlé a bolící svaly.

Hory byly skličující. Pokaždé když jsme vystoupili na vrchol, mysleli jsme si, že za sebou máme poslední stoupání, ale pokaždé se před námi objevilo další, ještě strmější.

Četa ještě nestihla dojít příliš daleko, když si Dědek všiml, že jsme nedoplnili polní láhve. Vydal se do kaktusového lesa bez vody se rovnalo jisté smrti.

„Zpátky ke studni!“ nařídil příkře.

„Už jsem vám říkal, jak jsem se svým generálem pochodoval přes Dunaj?“ zeptal se Gregor.

„Můžeš nám. Už jsme to slyšeli nejméně dvacetkrát,“ uťal ho popuzeně Barcelona.

„Ty jsi s generálem i jedl?“ zeptal se se zájmem Tango, který měl slabost pro vysoké šarže.

„Samozřejmě,“ odpověděl blahosklonně Gregor. „Občas jsme dokonce spali v jedné posteli, jenom mezi námi ležel náš monokl.“

„Ten tvůj generál byl teplouš?“ zeptal se bez jakéhokoliv respektu Porta.

„Za takovou otázku by ses mohl dostat před polní soud pro urážku na cti,“ zamumlal uraženě Gregor.

„Do prdele,“ vyrazil ze sebe překvapeně Drobeček. „To by z toho skutečně byl zasranej soud?“

„Ty ses někdy generála *dotýkal*?“ zeptal se s posvátou úctou Tango.

„Každý zasraný večer, když se chystal k spánku, aby byl připraven na další den války, jsem ho svlékal,“ odvětil pyšně Gregor.

„Není čas, abychom zvedli ty své tlustý prdele?“ zeptal se Drobeček a pohlédl k horám, z nichž se nesl rachot kulometné palby.

„Kolik máme kanystrů?“ zeptal se Dědek a posunul si samopal na stranu.

„Jenom pět,“ nevesele se zasmál Barcelona.

„To nám brzy dojdou,“ ušklíbl se Skull. Znělo to, jako když se v pytlí převalují vyschlé kosti.

„Voda se z těla dostává, kurva, stejně rychle jako do něj,“ řekl Drobeček. „Jak může někdo bejt, do prdele, takhle hubenej? Tomu nerozumím.“

„Skull by měl jít do Ameriky. Udělal by tam štěstí, kdyby se nechal předvádět jako oběť hrůz koncentračních táborů,“ navrhl Porta.

„Přestaňte na chvílku žvanit,“ zavrčel Dědek, „a poslouchajte. Musíme jít přes hory. Ať už s vodou, nebo bez ní. To je naše jediná šance.“

„Kriste Ježíši!“ vybuchl desátník Krüger. „Vůbec nevíte, co říkáte! Před námi je kaktusový les s ostny velkými jako bajonety. Budeme si muset cestu prosekávat mačetami, a ty máme jenom dvě. Bude to chtít čas, hodně času. A voda nám tam odnikud z nebe nespadne.“

„Co tím chceš, do prdele, říct?“ vybuchl zoufale Dědek.

„Že se musíme obrátit a jít po cestě,“ odpověděl Krüger a rozhlížel se okolo sebe, jak hledal pro svou myšlenku podporu.